

Eräänä äskeisenä kesäiltana käveltiin joukolla Karjasillan ympäri ja vähän myös pitkin ja poikin. Oulu-seura oli kutsunut prumineeraamaan, mutta ei aivan ilman aihetta: oli tarkoitus saada muutkin kuin karjasillalaiset vakuuttuneiksi nyky-Karjasillan erinomaisuudesta, että juuri tällaisen Karjasillan me haluamme eikä mitään tui-ralaista tornikaupunkia.

Karjasilta oli pukeutunut parhaimpiinsa. Oli aurinkoa, vapautta, väljyyttä, vihreyttä, tuomi ja syreni kukkivat. . . Vieraita johdatteli Karjasillan Pienkiinteistöyhdistyksen varapuheenjohtaja rouva Rauni Säkkinen esikuntineen, ja kaikkihan tietävät, että tämä pienkiinteistöyhdistys on tänä vuonna antanut kuulua itsestään. Oli enää jäljellä 20 vuotta Karjasillan tonttien vuokra-aikaa. Monet kiinteistöt kaipaavat kohentamista jos jonkinlaista, mutta kun edessä oli varmuus vain parista vuosikymmenestä, investoiminen näinkin lyhyttä aikaa varten alkoi monen mielestä tuntua turhalta. Joukkomme — olihan meitä muutama kymmen, vaikka enemmän iltakävelijöitä olin odottanut — sain nyt kuitenkin ilokseni kuulla, että kaupunki on tehnyt periaatepäätöksen Karjasillan tonttien vuokra-ajan pidentämisestä. Kuultiin muutakin mukavaa, mm. että Nokelantie kokeeksi suljettaisiin muulta, paitsi kotiin- ja pihaanajolta. Tuntui lämmittävän asukkaiden mieltä, valtavyölyä on, ei kuulemma käy silti kävelymatkat onnikkapsäikeiltä rasittaviksi.

Säädylisesti ajelevat moot-

toriajoneuvon kuljettajat eivät muuten missään liene se varsinainen riesa, riesa ovat hoitotomat äänenpitäjät, joiden joukossa on luvattoman paljon moottoripyöräilijöitä ja mopoilijoita, joille tärkeintä tuntuu olevan iso ääni ja joillekin myös vauhti: näettekö, kävelijäkääpiöt, että täältä tulen MINA. . . Laki kieltää melun, mutta kun ei ole lain vartijoita. Turha kai tästä, ei-vähän päristäjät lue muitakaan kieltoja.

Käveltiin, haisteltiin, muisteltiin. Uskomatonta, mikä kehitys tässä on tapahtunut yhden sukupolven yhden lyhyen elämisenkauden aikana! Täällä olivat ennenmuinoin tutu hiihtoladut, kävelytiet ja juoksupolut. Saattoi siellä pyörälläkin ajella, mutta monta porttia piti avata. Karjasilta. . . nimeään tämä alue ei ollut turhaan saanut. Sieltä pääsi Hiiriseen ja Kaukovainiolle, Höyhtyälle ja Lintulammille, Nokelaan, Santapakoille, rajaviisoista en tiennyt, ne ovat selvinneet vasta ajan kanssa, mikäli ovat. Talvisodan jälkeen saatiin ruotsalaisten lahjana ensimmäiset asuintalot, joita sitten ruvettiin kutsumaan ruotsalaistaloiksi. Muistona lahjoituksesta on Uumajan puisto. Olin kuulevinani myös nimen Luulajan puisto, mutta en kyllä löydä sellaista kartasta.

Muistan, että minulla rauhankevään 1941 aikana oli vakainen etappipaikka Karjasillan — siis varsinaisen sillan — toisella puolella. Ensimmäisessä ruotsalaistalossa asui hyviä tuttuja, emäntänä entinen Tolosen Ilta. Ajoin siihen pyörälläni ja vaihdoin portaille istahtaen tossut

tai piikkarit jalkaan ja sitten lenkille. . . siitä vain Lintulamin suuntaan. Viisi vuotta myöhemmin — ja siitä on siis kolmekymmentä vuotta! — oltiin saman nyt Nokelantieksi nimetyn karjatien varrella Helvin ja Ellun oman talon tupaantuliassissa. Ellu oli edellisenä keväänä ostanut siltä paikalta valmiiksi kaivetun kuopan ja tehnyt kuopan päälle talon, jota on sitten kelvannut siitä lähtien asua. Mutta ei siinä silloin mitään katua ollut, vaikka taloja oli tehty jo pitkä rivi, valisti oppaani. Muisteltiin myös, miten Pikkaraisen Epa kunhan ei ensimmäisenä teki taloa nykyisen Lintulammentien ja Paimenpolun välille, keskelle laajaa ikivanhaa pottumaata, kaus sivistyksen kehdestä.

On se tuo ihminenkin melkoisen muurahainen.

Askeffäin oli televisiossa jo toistamiseen mainio pikku filmi Jumalanmarjat, Pauli Huotarin, Teuvo Pakkalan kertomuksen varaan rakentama. Se tuli tietysti puheeksi täälläkin kävellyretkellä. Siellähän ne kävivät leikkimässä ja marjastamassa Pakkalan ajan isot ja pienet ihmiset, Ullat, Latun Liisat, Viion Elsat, Raution Kallet. Jumalanmarjoissa tosin esiintyvät vain Ulla ja Kalle, mutta varsin luonteavasti tähän tarinaan oli otettu ja nimitetty muitakin Pakkalan kirjojen tuttuja hahmoja, joita Oulun lapset esittivät uskottavasti kuin vanhat tekijät. Olihan lysti katsella vuosien takaa tutujen, Varjakan naapurin kaksosten teiskaamista! "Ei ne oo veljeksiä, ne on kaksoset", sano joku joskus. Jumalanmarjat oli nyt kuitenkin täytyntä kuvata Sangilla ja Pikisaaressa, sillä Nokelantien ja Karjaportintien tuntumassa ei luonnonmarjoja enää paljon poimita eikä Kaka-ravaaralta eikä kohta Heinäpäästäkään saa kameralinssiin rikkumatonta vuosisadantakaisista kuvaa, aina on joku suora-kaide työntymässä mukaan. Mutta Pikisaari tuntui aivan uskottavalta, vielä enemmän varmaan sille, joka ei kaupunkiamme tunne.

Hyvää kesää karjasillalaisille!